

Waar het BSNC-model vooral technisch is ingestoken, kiest VSG nadrukkelijk voor een juridisch sterkere positie van de opdrachtgever

Garantie

Een naar artikel dat wij mochten – of eigenlijk moesten – schrijven over de vervanging van kunstgras in de *home town* van vakblad Fieldmanager: Nijmegen. Naar ook omdat in zo'n casus geen winnaars, maar alleen verliezers zijn.

Extra naar, omdat zowel de aannemer als de opdrachtgever met de juiste mindset in het proces lijken te staan. De aannemer neemt zijn verantwoordelijkheid en de opdrachtgever heeft oog en oor voor de uitdagingen van de aannemer. Dit kost beide partijen geld en prestige. De vervanging van het nonfill-kunstgrasveld in Nijmegen laat op zijn minst ook zien hoe praktijk en papier soms uit elkaar lopen en hoe cruciaal het is dat er een goed gebalanceerd garantiestelsel bestaat. Op papier voldeed het Nijmeegse veld aan alle normen en garanties. In de praktijk blijkt dat gebruik, aanlegomstandigheden en materiaalgedrag dan toch een andere uitkomst kunnen geven. Tegelijkertijd ligt er een inhoudelijke discussie op tafel over de manier waarop dergelijke risico's rond kunstgrasvelden contractueel zijn vastgelegd. De vergelijking tussen de oudere garantieverklaringen van de BSNC en die van de VSG uit '25 maakt duidelijk dat daar een verschuiving gaande is.

De praktijk in Nijmegen onderstreept dat garanties pas echt waarde krijgen als ze bestand zijn tegen de werkelijkheid van intensief gebruik, wisselende omstandigheden en onzekere oorzaken

Waar het BSNC-model vooral technisch is ingestoken, kiest VSG nadrukkelijk voor een juridisch sterkere positie van de opdrachtgever. Denk aan scherpere afspraken over aansprakelijkheid, herkeuring en bewijslast. Vooral dat laatste aspect wordt zwaar bij de aannemer neergelegd. Mij lijkt dat laatste een ingewikkelde en in de dagelijkse praktijk lastig te realiseren. De casus in Nijmegen raakt precies aan die ontwikkeling. Een veld dat formeel voldoet, maar in de praktijk structurele problemen laat zien, dwingt tot keuzes. Doorgaan met repareren of vervangen? En belangrijker: wie draagt uiteindelijk het risico? Daar komt het garantiedocument boven tafel.

Voor gemeenten en fieldmanagers zit daar de kern. Niet alleen de keuze voor een systeem – zoals nonfill of mineral infill – is bepalend, maar ook hoe prestaties en risico's contractueel zijn vastgelegd. De stap van een technisch naar een juridisch aangescherpt model lijkt daarmee geen theoretische exercitie, maar een direct gevolg van ervaringen in het veld.

Hein van Iersel
(hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!